

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 240

гр. Айтос , 08.07.2021 г.

РАЙОНЕН СЪД – АЙТОС, III СЪСТАВ в закрито заседание на осми юли,
през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: **ИВАЙЛО КР. КЪНЕВ**

като разгледа докладваното от **ИВАЙЛО КР. КЪНЕВ** Гражданско дело №
20212110100463 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 130 ГПК.

Ищецът Д. ЗЛ. ЗЛ., ЕГН *****, е предявил против ответника Община А. отрицателен установителен иск за собственост с правно основание чл. 124, ал.1 ГПК – за признаване за установено по отношение на ответника, че ищецът не е собственик на описаното в ИМ МПС, както и че не се следва да му се начислява данък от ответника. Посочено е, че срещу ищеца било образувано изп. дело от ДСИ при РС А., който му връчил АУЗД от 29.12.16г., издаден от гл.специалист при Община А., Отдел „МДТ“ – относно задължения на ищеца за неплатен данък за процесното МПС и начислени лихви, както и че към момента вещта фактически не съществувала, тъй като погинала - била предадена за отпадъци през 2009 г. Правният си интерес от предявяване на отрицателния установителен иск ищецът обосновава с твърдения за начисляването от общината на съответните местни данъци върху МПС, както и с факта, че не може да се снабди с документ, че процесното МПС е било предадено за скрап и че е излязло от употреба.

Предявеният иск е недопустим поради липса на правен интерес. С ИМ ищецът отрича не права на ответника, а собственото си право на собственост върху описаното МПС, което съдът намира за недопустимо. В този смисъл са и задължителните указания по т.1 от ТР № 8 от 27.11.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 8/2012 г., ОСГТК, според които правен интерес от предявяване на отрицателен установителен иск за собственост е налице в случаите, когато ищецът притежава самостоятелно право, което се оспорва; позовава се на фактическо състояние или има възможност да придобие права, ако отрече правата на ответника. И в двата случая възниква нужда от защита, чрез предявяване на установителен иск, тъй като породения правен спор смущава нормалното упражняване на правата на ищеца. В случая интерес от предявяване на иск против общината липсва, тъй като не е налице спор между страните за собственост относно процесното МПС - ответникът не оспорва претендирано от ищеца право, съответно не претендира оспорвано от него право, обуславящо извод за недопустимост на предявения иск (в този смисъл и Определение № 36 от 20.01.2016 г. на ВКС по гр. д. № 131/2016 г., IV г. о. постановено по реда на чл. 274, ал.3 ГПК). За да е допустим отрицателният установителен иск е необходимо във всички случаи ищецът да отрича едно чуждо право – това на ответника, а не свои собствени права. Това, което ищецът се домогва да установи в настоящото производство е, че не дължи данък върху МПС в полза на общината. Ищецът, отричайки своето право на собственост върху МПС, цели да се освободи от възникналите за него задължения, а не да защити свои накърнени права относно вещта. Съгласно чл. 4, ал.1 ЗМДТ установяването на местните данъци, какъвто е и данъкът върху превозните средства по чл. 52 от ЗМДТ, се извършва от служители на общинската администрация по реда на ДОПК. По реда на този закон се възстановяват и недължимо платените местни данъци. Разбира се, за това следва да са налице съответните условия – регистрацията на превозните средства да е прекратена по надлежния ред (по реда на Раздел III от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. за

регистриране, отчет, пускане в движение и спиране от движение на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства), за което няма данни ищецът да е сторил. При прекратяване на регистрацията съгласно чл. 54, ал.7, изр.2 ЗМДТ в тежест на данъчно задълженото лице е да представи съответния документ за това пред общинските служители като според чл. 58, ал.4 ЗМДТ в случаите на прекратена регистрация на превозното средство данък не се дължи от месеца, следващ месеца на прекратяване на регистрацията за движение.

Освен това ищецът твърди, че е предприел действия по обжалване на процесния АУЗД по административен ред, в което производство е навел и доводът, че автомобилът не отговаря на определението за МПС, респ. че не е негов собственик. Тъй като задължението за данък върху МПС е публично задължение на основание чл. 162, ал. 2, т. 1 ДОПК, то за неговото установяване се прилага ДОПК, съгласно чл. 1 от същия кодекс. Нормата на чл. 107, ал. 4 ДОПК предвижда специален ред за установяване на задълженията и реда за обжалването на акта за установяване. Отделно от това в чл. 144 и сл. е предвиден път за защита срещу неправилно установените задължения по ДОПК, т. е. единственият приложим закон по отношение на установяването на задълженията за данъци е ДОПК. Съществуването на специален ред за оспорването на задълженията за данък изключва приложението на общия ред по ГПК.

По изложените съображения, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПРЕКРАТЯВА производството по гр.д. № 463/2021 г. на РС Айтос.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Бургаския окръжен съд в едноседмичен срок от връчването на препис от него.

Съдия при Районен съд – Айтос: _____